

Надвечеръ кервантъ направи почивка въ Иофадтскитѣ планини, а пъкъ сутринѣта трѣбваше да пристигне въ Акра, кждѣто търговцитѣ ги очакваха меки постелки, а бедуинитѣ — бичоветѣ на пашовитѣ служители.

За да отдѣхне и камилата, на която бѣше вързанъ Абонъ-ель-Маршъ, снѣха ранения отъ нея, и като му вързаха съ ремень краката, хвърлиха го на земята около шатритѣ, които войниците разпънаха.

Водачитѣ сжщо опънаха палатки за търговцитѣ, а сами се прострѣха на земята близо до камилиѣ.

Слѣдъ тревожниятъ день, кервантъ заспа скоро дълбоко.

Заспа и Абонъ-ель-Маршъ.

IV.

Около срѣдъ-нощъ болката отъ раната го събуди.

Нощѣта бѣ малко по-хладна отъ горещиятъ день. Звѣздитѣ свѣтѣха като огнени кълба на пурпурното небе. Дълбока тишина царуваше въ пустинята. Отъ врѣме-на-врѣме само чакалъ виеше нѣйдѣ далеко, и цвилѣха конетѣ, стоящи, по обичая на изтокъ, около палаткитѣ, вързани въ примки отъ козя вълна.

Внимателно се вслуша Абонъ-ель-Маршъ и чу цвиленето на своя конь, стоящъ заедно съ другитѣ. Той лесно различаваше неговото цвилене . . .

Абонъ-ель-Маршъ обичаше нѣжно своя конь, обичаше го той, както само арабитѣ умѣятъ да обичатъ своитѣ коне.

Заигра сърдцето на Абонъ-ель-Марша, когато той позна гласа на своя конь и поиска му се да поговори въ послѣдния си часъ съ своя вѣренъ другарь.

И ето съ трудъ се повлѣче бедуинтъ по земята, и съ помощѣта на ржцѣ и колѣнѣ, допълзѣ до коня си.

— Бѣдний ми другарю — рече той на коня си, — какво ще стане съ тебъ при турцитѣ? Тебе ще те тикнатъ, заедно съ други коне роби, въ задушнитѣ сводове на пашовитѣ конюшни. Нѣма вече да ти носятъ нашитѣ жени и дѣца камилско млѣко и златенъ ячмикъ въ малкитѣ си шепи; ти нѣма да летишъ

вече въ пустинята, свободенъ като египетскитѣ вѣтъръ; ти не ще цѣпишъ вече съ гърдитѣ си рѣката Йорданъ, освѣжаваща твоята грива бѣла като пѣна. Не! Ако азъ съмъ робъ, то бжди поне ти свободенъ. Върви, върни се въ палатката ми! Върви, кажи на моята жена, че Абонъ-ель-Маршъ не ще се върне вече, и иди проври главата си въ палатката, за да полижешъ ржцѣтъ на моитѣ дѣчица.

Говорѣйки така, Абонъ-ель-Маршъ прѣгриза съ жби вжжето отъ козя вълна, съ което бѣха завързани краката на коня, и конятъ се освободи.

Весело зацвилѣ и затропа той, но остана на мѣстото си. Той виждаше, че неговия господарь е вързанъ и стене отъ болки; разбра умниятъ конь съ своето чувство онова, което никой не би могълъ да му обясни, на никакъвъ езикъ на свѣта.

Коньтъ наведе глава, подуши Абонъ-ель-Марша, и като хвана съ жби кожаниятъ поясъ, съ който бѣ опасанъ бедуина, подигна господаря си и съ всички сили полетѣ низъ пустинята. Цѣлата нощъ тича вѣрниятъ конь изъ пѣсѣка на пустинята; като ураганъ летѣше той на прѣдъ. Само единъ пжтъ се спѣна коньтъ въ трупа на едно муле, разкжсано отъ орлитѣ.

Зората се показва на розовото небе; багровото слънце се издигаше все по-високо и по-високо надъ пустинята; облаци отъ горещъ пѣсѣкъ палѣха измжчения конь.

Но ето почнаха да се чернѣятъ палаткитѣ на бедуинскитѣ станъ, ето и палатката на Абонъ-ель-Марша.

На конскитѣ тропотъ се притече народъ.

Коньтъ се вмъкна въ палатката на Абонъ-ель-Марша и сложи господаря си прѣдъ краката на жената и дѣцата му.

Кървава пѣна бликаше отъ устата на коня; неговиятъ грѣбъ се гърчеше отъ трѣпки. Той се залюлѣ, и падна. Очитѣ му широко се разтвориха, гърдитѣ тежко подигнаха . . . — и измжчения конь се вицпени.

Цѣлото бедуинско племе плака надъ неговия трупъ; народнитѣ пѣвци съчиниха чудни пѣсни за него и името на коня на Абонъ-ель-Марша и до днесъ звучи въ устата на йерихонскитѣ араби.

Огъ руски прѣзеде: Г-ца Цвѣтанка Анастасова.